

„Răul esențial care amenință vitalitatea poporului nostru este demagogia.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 251

(6728/1292)

20 - 26 aprilie 2016

Iapă universală în protectorat de cal mort...

Cezar Adonis
Mihalache

Asta ar da și un cal mort pentru un „protectorat”... Deocamdată e viu, așa că (se) poate livra drept iapă beteagă pentru propriul „ținut de siguranță”. Eventual să-l mumifice pe pedestalul unui cal troian de umplutură ce și-a ratat cursele. Și e stricat rău de tot de la bot în sus de a ajuns să ceară „protecție

Așa că e dat de o parte de cei ce l-au tot folosit.

E drept, mai are câteva zvârcoliri. Aidoma celui concediat mai horcăie disperat în a-și arăta utilitatea. Se jură că se mai poate târî până la „înalta poarta” să ne mai reclame o dată. Dar e și umflat de ciudă că, ea, „patria lui” nu-l mai împinge pe tabla de șah ca regele autonomizării. Nici măcar ca pion de sacrificiu, ci îl lasă din ce în ce mai evi-

față.

Pare totuși că popa a început să-și adulmece singur putoarea prelinsă de pe steaua-i iredentistă din frunte! Și se cam simte „trădător de țară” și „spion”... A zis-o singur, poate și pentru că, de când i s-a retras nemeritata distincție, nu l-a mai băgat nimeni în seamă. Nici măcar unghurii lui.

Iar iapa senilă (da, și caili îmbătrânesc, uneori destul de urât!) a început

Eu nu cred că Dumnezeu preferă lemnul și spațiile mici!

George
Alexander

Îmi pare rău! Dar, pur și simplu, eu nu cred că Dumnezeu preferă lemnul, adică, într-un fel, cariile!... Nu cred nici faptul că Dumnezeu preferă spațiile mici, adică locurile acelea îngheuite, mohorâte, rău-mirositoare, unde mulți își dau sufletul...

De ce să experimentăm chiar acum visul unuia care s-a trezit străin în propria sa viață? De ce să ne lăsăm transformați în ceva ce nu suntem, totuși?! Maneliști în derivă, folcloriști care scriu „poezii”, deturanți care eșuează, oa-

cântăreți de rock și prezentatori de știri, bezmetici?! Oare, ce vor să ne spună cei care atacă în haită?!

Sunt ei modelele noastre morale?! Puritatea absolută?! Inexpugnabilă?! De ce să-l exploatăm, în jocul nostru inconstient, chiar și pe Dumnezeu acum?! Aceasta este „smerenia” noastră?!

...Nu m-am gândit, în niciun caz!, să evoluez în funcție de creierul și gusturile prezentatorului de gag.

De giumbușlucurile lui grozave!... De lașitatea lui când lovește în Biserică – și, implicit, în Valorile Noastre Morale!- pentru că știe că Biserica nu se apără niciodată! E ieftin, e populist,

internațională”. Că se simte în nesiguranță. De fapt, uitat pentru serviciile pe care (nu) le-a mai adus.

În refularea-i nechezată, și-a schimbat și discursul. Pentru întâia oară a scos Ungaria de pe preșul pe care îl linge în singura poziție pe care a avut-o toată viața. A pus-o mai încolo, că poate o să îi mai curge niscai apă de la Pesta, pe un ștergar moolit de prea multe bale. Dar nu a dat de o parte „patria lui, Ungaria”, pentru a aprinde candelile de iertare Țării care l-a suportat și l-a făcut eroul ei de un început de schimbare. Ci pentru a cerși protecție la nivel de iapă universală.

Se simte dară „amenințat”, după ce i s-a luat steaua-scut, și vrea protecție internațională! Amenințat de cea mai neagră smoolă din cazanul iudelor: uitarea. Că nu-l mai bagă nimeni în seamă. Nu se mai uită nimeni la spuma ce-i curge prin zăbala ce i-a strivit fața într-un rictus tâmp. Căci nu mai e de folos nici să-l trimiți cu o centură cu praf autonomist.

dent pe la colțul mesei, pe post de nebun ieșit din stratagemă.

Și maghiarimea politică de aici l-a cam dat de o parte... Cârlanii de vârstă mijlocie (!) deși au produs șpaltul unei cărții de plângeri cât o viață activă de spion, l-au cam lăsat pe afară pe László-dințosul.

Ba, mai mult, nici în recentul raport delatționist pentru depunere la Bruxelles, zis și opisul celo 16 ani ai corvezii de a fi maghiar în România (dar cine vă pune, iepelor, să vă simțiți unghuri în România și nu maghiari, ba, mai frumos, chiar români în România?!), „Raportul paralel al UDMR privind aplicarea Convenției Cadru pentru protecția minorităților naționale, perioada 2010 – 2016”, nu se mai regăsesc pomenirile despre serviciile iepei pensionare, nici măcar la nivelul de curier la registratura bruxelleză.

Că maghiarimea are și ea lupii ei tineri. Iar aia rup și carnea de pe crupa iepelor bătrâne dacă e nevoie să-și facă loc în

să-și pună singură etichete. Pentru că se simte părăsită de „ai lui”... Și de ăia de pe malul Pestei și de politrucii maghiari din „ținutul Secuiesc”. „Ținutul de Siguranță” pe care l-a vrut pentru ăstia Vedem în fiecare zi! care acum îi cam întorc spatele. Că e bătrân, iar cuiva- dacă ai crezut, fie și o neputința a început să i se vadă în felul în care prestează.

E vremea dară să fie schimbat. Și va fi! Căci ta cea mai întunecată, iapa de la căruța autonomiei a ajuns mârtoagă. Era de mult, dar acum s-au prins și cei ce au tot umflat-o cu fân de pustă.

meni care mint am văzut! Vedem în fiecare zi!

„Măi, dragă!, – vorba spatele. Că e bătrân, iar cuiva- dacă ai crezut, fie și o neputința a început să i se vadă în felul în care prestează. teribil vis ai avut!”. Dar, de ce este nevoie să vii cu partea

demențială, urâtă, cu visele tale negre, să ne arăți drumul pe care ar trebui să mergem, momentele cuantice în viața noastră?!... De ce?

De când manelistii exprimă aspirația noastră? De când oamenii fără niciun orizont ne predică despre experiențele esențiale din viața noastră?

De când cei mai săraci cu duhul își mai eliberează, câteodată, mintea și-atunci ne împărtășesc revelațiile avute pe micul ecran, elucubrațiile, prefăcându-se că sunt sinceri, când ei sunt jalnici, închipuiți, ca orice măscărici într-o mascaradă?!...

A ajuns Biserica în România să fie epurată, curățită, iluminată de către

e tentant să dai în cineva fără apărare...

Iar Biserica e de „vină” pentru tot: că nu sunt spitale (Pentru că e datoria ei să le construiască, nu-i așa?), că e sărăcie, că nu sunt școli, nici cărciumi de ajuns, că se fac catedrale, că plouă prea puțin, că... intrăm și iesim goi din catedrale!

De fapt, Biserica are o vină capitală: nu merge în vârful picioarelor atunci când spun cei care manipulează o țară... Cu cât mai multe biserică și mănăstiri, însă, cu atât mai puțini oameni după gratii... Ar fi bine s-o știm!

Și ei ar trebui să privească adevărul în față. Căci Dumnezeu acela de care vorbesc tocmai dânsii pedepsește uneori în această viață...

Uniunea Scriitorilor se autosuspendă?

Grid
Modorcea

Viața, aici, în America, se desfășoară între tangoul lui Obama de la Buenos Aires și lichidarea unui nou cap al Statului Islamic, pe când acolo, în țara mea, la București, o, ce mai furtună! Ce rebeliune! Ce „istorie” scriu scriitorii noștri! Un grup disident, numit „rebelii”, s-a încăierat cu prezentul trecut, adică cei 11 rebeli l-au contestat pe Nicolae Manolescu și au făcut o altă Uniune. Și zic că Uniunea lor e cea bună, cea adevărată, iar Uniunea lui Niki e falsă, ilegală, fiindcă șeful ei a modificat statutul, care prevedea că președintele nu poate fi ales decât pe două mandate, iar acum domnul Manolescu se află la al treilea. Și cine știe ce idei i-o mai veni! Să nu semene cu Mihnea Gheorghiu, fostul președinte al „Uniunii Cineaștilor”, care a ieșit din funcție direct pe năsalie. Era adus la Uniune cu targa! Se cramponează unii de această funcție ca spânzuratul de funie! Am citit și interviurile scriitorilor Nicolae Breban și Eugen Simion. Primul e exclus și el din Uniune, al doilea e suspendat. Breban acuză Uniunea de practici staliniste, iar Eugen Simion o consideră un fel de baltă stătută, moartă în proiect, care nu-și mai îndeplinește misiunea de importanță națională, nu se mai implică în viața țării, în problemele învățământului românesc, nu mai sancționează defecțiunile Ministerului Culturii. Și evocă anii când Uniunea, în timpul dictaturii, era un simbol de rezistență intelectuală.

Așadar, Nicolae Manolescu este acuzat de „rebel” că ar fi „dictator”, iar „dictatorul” îi acuză pe rebeli că fapta lor este ilegală. S-a aruncat și cu alte cuvinte grele: „uzurpare”, „nestatutar”, „impostură”, „nelegal”, furt, aoleu, sigla Uniunii! Ca atare, președintele a convocat de urgență, spre miez de noapte, consiliul de formă, care a tras clopotele și a votat excluderea rebelilor din Uniune. Era mult mai normal să convoace o adunare cu oile cuminți și să-i cheme pe rebeli, oile rățăcite, să-și spună cuvântul și să se pună chestiunea lor la vot. Rebeliunea ar fi fost ridiculizată simplu, prin vot. Dar practica asta e grea, iar ronii nu prea au în sânge această vocație. Iubesc, mai mult democrația decât democrația. Acum Uniunea are cu 11 + 2 scriitori mai puțin. Dar are de unde arunca peste bord, fiindcă numără aproape 3.000 de membri! De unde or fi apărut? Mai an, când a preluat domnul Niki mandatul, erau cam 1.500, dar sub păstorirea înțeleaptă a domniei sale cifra s-a dublat. Poate, la sfârșitul mandatului său se va tripla, ca pe vremea cincinalelor!

Cineva spunea că Uniunea are 3.000 de membri și nici un scriitor, fiindcă datoria

scriitorului este să scrie, nu să fie membru. Problema esențială a Uniunii este să cultive valoarea scriitorilor, dar ea a ajuns acum să urmărească ca la poliție dacă ei plătesc cotizația la timp. Eugen Simion nu a plătit-o și a fost suspendat – fără să fie în nici un fel

atenționat -, spune dânsul! Dacă s-a ajuns ca scriitorii precum Nicolae Breban și Eugen Simion să fie suspendați din Uniune, e o dovadă de mare criză, e ca și cum Uniunea însăși se autosuspendă. Care poate fi un exemplu mai stupefiant de autosuspendare decât cel făcut un membru marcant al Uniunii, era chiar președintele ei? Nu, nu e vorba de domnul Manolescu, care este un „cioclopedic” cu mult umor, ci de un înaintaș al său, Laurențiu Ulici, care a interzis ca numele meu să mai apară în revista Uniunii, „Lucașul”, fără nici o explicație. Eu fusesem publicat mereu acolo cu poezii de către Grigore Hagiu, Nicolette Ciobanu scrisese cronci excepționale despre romanele mele, eram în relații bune cu Cezar Ivănescu și alți scriitori marcanți care lucrau sau colaborau la „Lucașul”.

Nu mă știam vinovat cu nimic. Am plătit mereu cotizația, nu am deranjat Uniunea cu ceva, nu am făcut un împrumut niciodată, să o sărăcesc cu vreun leu, mi-am văzut de treabă, de scris, am căutat să-i ridic prestigiul cu prestația mea, asta cred că e datoria unui scriitor. Uniunea nu m-a susținut în nici un fel, dovadă că am la viața mea multe premii, dar nici unul din partea Uniunii, în schimb, am fost sancționat de președintele ei. De ce?, l-am întrebat pe actualul redactor șef al revistei, Dan Cristea (martoră era Nina Pruteanu). Răspunsul: „ai publicat articole în «Tricolorul»!” Dar pe vremea acelei interdicții nu exista „Tricolorul”, zic. Mă consolam că mă publica cealaltă revistă a Uniunii, „România literară”. Eram simplu colaborator al ziarului „Tricolorul”, fiindcă mi-a dat toată libertatea, să scriu ce vreau, chiar și împotriva P.R.M., cu care nu aveam nici o legătură, nefiind membru al acestui partid și al nici unui alt partid. Sunt doar membru al

Uniunii. Iar azi nici Vadim, nici „Tricolorul”, sperietorile multora, nu mai există. Numele meu apare în „Lucașul”? l-am întrebat pe Dan Cristea. „...păi, nu știu ce faci”. Și atunci, imediat, i-am dat romanul „Minotaurul newyorkez”, pe care îl aveam la mine, să

vedem dacă numele meu va reapare în revista Uniunii sau este în continuare sub obroc? De, fapte ale membrilor Uniunii, ale scriitorilor români, ale colegilor mei! Pe vremea aceea nu înțelegem în ce fel de Uniune am intrat.

Domnul Nicolae Manolescu e de departe cel mai valoros critic român pe care îl cunosc, deși mie nu mi-a citit nici o carte, încă. Păcat, i-ar mări orizontul, fiindcă din cele 92 de cărți pe care le-am publicat, sigur l-ar interesa câteva; romanele de la „Derută în paradis” (1979) la „Mahalaua” (2016), cărțile de eseuri, „Sfânta Treime a poeziei românești” ori „Ludic, lubric și liturgic”, cărțile de religie, teatru, poezie, muzică, film sau artă plastică (i-aș recomanda ciclul în căutarea portretului ideal), cărțile de pamflet, ca „Mitică”, „Parangheliștii”, „Amorul la bine”, „Măștile lui Caragiale”, cărțile vizionare, cu aplicații matematice, precum „Gridophania” și „Țara originilor”, dar mai ales studiul „Shakespeare și Eminescu”. Ultima oară când am fost la București, i-am oferit ediția engleză, fiindcă domnul Manolescu are o mare datorie față de Eminescu, îl consideră „nul ca dramaturg”, iar eu îl compar cu Shakespeare, cu modelul lui, și am cunoscut cititori în bibliotecile americane, care citeau cartea aflată acolo, bucuroși că descoperă un nou dramaturg-poet. Spun asta fiindcă poetul Eminescu se trage din dramaturgul Eminescu. În piesele sale de tinerețe se află toți germeii poeziei de mai târziu. Iar poemele de forță ale poetului au o natură dramatică, sunt scenarii audio-vizuale.

Uniunea e acuzată că se ține de fleacuri, în loc de lucruri esențiale. Fiindcă nu are de lucru. Dar am să-i dau eu o idee productivă. O mare reparație pe care o poate face președintele (oricare ar fi acela), este ca în numele Uni-

unii Scriitorilor, să se genereze Festivalul „Mihai Eminescu”. România e țara festivalurilor. Sunt acolo sute de festivaluri, mai multe decât în America, unde viața normală a constituie evenimentul, nu festivalul. Aici sunt sute de evenimente culturale pe zi, festivalurile sunt

rare. Pe când la noi, neavând evenimente, avem festivaluri, câteva pe săptămână, festivaluri de tot soiul, zeci de festivaluri de film, de teatru, de dans, de muzică, de tradiții, de maghiari și găgăuzi, de gogoși și păsărele, orice, dar lipsește un festival care să-l onoreze pe cel mai mare scriitor român, iar o secțiune a lui ar fi dedicată, normal, teatrului. Nici Festivalul Național de Teatru, nici festivalurile gonflete de la Sibiu și Craiova nu au făcut-o, spre rușinea lor. De parcă organizatorii lor nu au auzit de „Dodecameronul dramatic” al lui Eminescu, de piese geniale, ca „Decebal”, „Gruie Sânger”, „Bogdan Dragoș” sau „Lăpușeanul”, deși neterminate. Piese neterminate ale lui Cehov se montează, le termină regizorii lor. Aici, în Manhattan, s-a inaugurat recent un mare muzeu, „The Met Breuer”, cu expoziția „Unfinished”, absolut genială, în care vedem expusă istoria artei în tablouri neterminate, de la Leonardo și Michelangelo la Van Gogh și mulți artiști contemporani, care cultivă deliberat o astfel de tendință. Iar noi, românii, precum spunea Călinescu, suntem „poporul cu cele mai multe proiecte neterminate”. Și opera dramatică a lui Eminescu este neterminată, dar ea face cât tot teatrul românesc contemporan. E un templu început, cu coloanele înălțate, așa cum am arătat în volumul „Masca lui Eminescu” (1998).

Uniunea, decât să se ocupe cu amendări ale scriitorilor și cu vendete ieftine, care nu duc nicăieri, mai bine s-ar implica cu toate motoarele ei în acest măreț proiect, ar avea ce face. Au fost mereu tulburări de ape în Uniune, dar e nevoie de o revoluție socială ca și la Uniune să se întâmple ceva. Apoi, în rândul disidenților nu există nici un rebel din stirpea lui Cezar Ivănescu, să spunem, sau Mircea Micu, rebelii de azi sunt scriitorii cu numele, adică

membri ai Uniunii, nu au valoare, așa cum printre cei 3.000 de membri găsești rar un scriitor, sunt mai mult membri decât scriitori, vorba lui Al. Piru, dacă arunci acolo cu o piatră, nu-i bai, că nu cade în capul vreunui scriitor. Mi-aduc aminte și ce spunea Mircea Ghiulescu, care conducea „Clubul dramaturgilor”, după mine va urma „Pantalone și Colombina”, cum numea el cuplul Horia Gârbea – Lucia Verona. Sau am aflat că președintele secției de proză este unul cu nume de baros, dar în realitate este un bețigaș, o scobitoare, un contabil al Uniunii, care a publicat două sau trei cărți neînsemnate.

Valoarea scriitorilor nu este dată de calitatea de membru al Uniunii. Dacă ești membru, asta nu înseamnă automat că ești și scriitor. Uniunea nu-ți poate da talent. Te poate în schimb suspenda fiindcă nu ai plătit cotizația. Sigur, întotdeauna s-au găsit tertipuri ca să fie plătite niște polițe. La noi, Uniunile de creație sunt uniuni de gașcă. Gândiți-vă numai la „Uniunea Compozitorilor”, condusă de un fost ministru al culturii, care a ținut-o numai în minciuni, pornind de la cea mai mare, că el face o sală de concerte demnă de numele lui Enescu, pentru orchestrele mari ce participă la Festival. Se poate lua de mână cu primarul Pasarelă. Domnul Iorgulescu nu e în stare să celebreze ziua celui mai cunoscut muzician român, Gheorghe Zamfir, care, pe 6 aprilie, a împlinit 75 de ani! Fiindcă nu cunoaște cele peste 300 de compoziții ale lui Zamfir, de aceea nici nu-l primește în Uniune (l-au primit francezii!), atât e de suficient! Da, fiindcă Zamfir nu e în gașcă. Ești în gașcă, contezi, vei lua premii, vei primi plicuri grase, vei avea bani de deplasări, altfel, aut. Niciodată o Uniune nu a funcționat transparent, cum vor scriitorii rebeli. Dacă ei vor lua frâiele Uniunii, mâine sigur vor deveni oficiali. Și domnul Manolescu atunci când a fost ales (l-am ales și eu), spunea că în timpul mandatului său va străluci transparența, pe care vechea conducere, aceea a lui Uricaru, nu o avea, fiind acuzată de delapidări, afaceri necurate etc. E ca în politică, vorba lui Eminescu: adevărul se află întotdeauna în opoziție. Iar când opoziția lipsește, cu cine să mai votezi?

Hoții de codrii...

Silvia
Jinga

Neliniștea dar și neașezarea sunt parcă peste tot în lume în pragul exploziei. A fost neșansa României să intre în democrație tocmai în acest moment. Nu-i vorbă că popoarele puternice transformă neșansa în binefacere pentru ele însele, dar noi, se pare, că nu ne situăm între ele. Așa că tot ce am reținut din capitalism este jaful de proporții practicat de ciocoi noi. Categoria din romanul lui Nicolae Filimon este la noi eternă, este o categorie nu doar socială, ci și una psihologică. La toate nivelele și în toate domeniile vezi haite de „ciocoi noi” nestăpâniți și obraznici, pe care nici închisoarea nu-i mai sperie, că au găsit ei ac de cojoc și pentru pedepsele prea ușoare pe care le primesc. Ajunși în închisoare, continuă să facă același lucru în care au excelat în libertate, adică să fure. Fură din cărțile altora și scot plagiatele lor pentru că au avut grijă să introducă în lege prevederea incredibilă că poți fi scutit de pârnaie, dacă produci cercetare de orice fel. Îți stă mintea în loc să constăți atâta dibăcie și solidaritate la niște ticăloși de ultimă speță. Detectarea diabolicelor mașinații de către justiție a devenit foarte dificilă deoarece corupții interni au fost luați sub aripa unor mafioți internaționali, de la care au deprins iute dexteritatea de a sustrage și a spăla banii murdari cât mai departe de țară în stațiuni opulente de la Atlantic sau Pacific. Și astfel banii sărmanului contribuabil român ajung să-și piardă urma, în timp ce în țară majoritatea păgubită este lipsită de orice face viața omului civilizată. Să te mai miri că unii dintre români își pierd cumpătul în momente critice și sar la beregată? Așa s-a întâmplat recent la secția urgențe de la spitalul din Segarcea, unde un om amărât de 74 de ani l-a strâns de gât pe unul dintre medicii de servicii. De fapt amândoi, atât pacientul exasperat cât și medicul asaltat de numeroșii bolnavi erau victimele statului, partidelor, instituțiilor în descompunere din țara noastră. Pacientul a răspuns cu violență reacției de respingere a medicului, care l-a refuzat din primul moment, considerând că omul acuzând o

insuportabilă durere de picioare nu era un caz urgent. Nimeni nu mai are răbdare în România să asculte, să ia seama la durerile altuia. Fiecare crede că ale lui sunt de neîndurat. Un lucru este cert: și bătrânul în suferință și medicul sunt victime ale jafului de proporții care are loc sistematic de 26 de ani. Pe când Elena Udrea, Cocoș, Videanu, Alina Bica și alte nume celebre din anturajul președintelui Băsescu furau de stingeau, fără să dea nimic îndărăt poporului care i-a ales, 60 de spitale erau desființate de același președinte pentru că nu mai erau bani. Multă cerneală a curs în legătură cu acest act cinic de proporții, dar cei care suportă consecințele dure au fost lăsați pe mai departe să rabde. Un lucru este sigur: pletora hoților o duce bine, atât de bine încât pedepsele ușoare nu-i mai sperie că în judecata lor strâmbă totul s-a meritat. Ei și generații de după ei sunt asigurați financiar, iar după ce se va șterge în memoria colectivă amintirea crimei lor se vor reîntoarce să ne facă legi din nou, să ne pună biruri. Avem memorie scurtă și iertăm cu duioșie crime abominabile. Săraca țară bogată, mai exact cu cozi de topor bogate. Îmi vine în minte nerușinarea Elenei Udrea care cerea optimizarea condițiilor de viață din închisori numai pentru că ea ajunsese să le guste puțin. Cum de nu și-a pus imaginația și activismul la treabă pe când era în libertate, să salveze de la moarte zeci de bătrâni uitați prin casele lor mizere. Mai deunăzi un grup de femei sârmane foarte în vârstă, dacă nu mă înșel, de la un cămin din Bălcești erau îngrozite de perspectiva desființării instituției din cauza lipsei de fonduri a primăriei. De ce oare nu devin românii mai pragmatici și să ceară fiecărui milionar și miliardar, care petrece pe la Monaco, să ia de suflet câte un cămin de bătrâni, de copii abandonați de părinți plecați la muncă, de copii bolnavi, spitale total neutilate și să le amenajeze pe cheltuială proprie, redistribuind bogăția pe care au șmanglit-o. Ar fi un mod mai profitabil de a-și ispăși pedeapsa, printr-un gest suprem de pocăință față de cei ultragiați.

Numai că o asemenea idee nu trece nimănui prin cap pentru că obștea românească se împarte

între mafioți cu legături secrete înăuntru și în afara țării și o majoritate dezarmată de oameni pe care nici legea nu-i vede, nici guvernantii. Acestei majorități care se simte abandonată i-a rămas o singură speranță: jurnaliștii care au curaj la unele posturi de televiziune, puține de altfel, cum ar fi Realitatea TV. La emisiunea Jocuri de putere în 4 februarie a.c. am asistat la dezvăluirea unor abuzuri inimaginabile într-o țară europeană la început de secol 21. Locuitorii din orașelul maramureșean Borșa, depredați de pădurile lor strămoșești, luptând zadarnic de șaisprezece ani să le reprimească, au ajuns în disperare de cauză la televiziune, știind despre faima pe care și-a dobândit-o Rareș Bogdan și colaboratorii lui ca apărători ai dezmoșteniților sorții. De virusul nelegiurii s-au contaminat repede toate rețelele puterii în România. În acest climat „viral” nu este de mirare că s-au găsit „intreprinzători” ai afacerilor tulburi. Luând aminte la toate poveștile din spatele furturilor rămâi uimit câtă inteligență ticăloasă s-a cheltuit în asemenea afaceri și cât de puțin s-a investit în reconstruirea industriei românești demolate fără regrete de „clarvăzătorii” din fruntea piramidei. Să ne mirăm atunci că un oarecare Vasile Timiș din Borșa a revenit în țară sub numele schimbat de Frank Timiș, după un episod australian ratat, pigmentat cu comerț cu droguri, s-a întors cam cu coada între picioare în Borșa natală. Avea certitudinea că în climatul „viral” românesc se va realiza pe deplin, dând alături de alți vreo cinci „ortaci” măsura totală a ticăloșiei lor. DICOT se afla în campania retrocedărilor frauduloase, așa că n-a fost greu pentru Frank să găsească vaca de mulș pentru el și alți patru, între care primarul Ștețko, prefectul Anton Rohian cu concursul agenției Rom-Silva, îngălată și ea în vâscul netrebniciei. Frank și ai lui n-au făcut altceva decât să se sincronizeze la nivelul Borșei cu masiva corupție din capitala țării. Conform principiului formulat de Eugen Lovinescu privind cu totul alt subiect, cultura, simularea conduce la stimulare. Cine mai are azi nevoie de cultură în România? Mai toți sunt băgați cu capul în afaceri veroase.

Triumful abuzului la

Borșa este de domeniul patologicului. Sunt șase mii de proprietari de pădure în Borșa toți cu acte în regulă, iar dintre ei o mie două sute patruzeci și șapte au fost împroprietăriți la anul de grație 1810 în timpul Imperiului Austro-Ungar. Ce le-a făcut mintea uzurpatorilor? Să înființeze un posesor personal, numit CISLA, total ilegal, care s-a suprapus peste posesorul de drept. Ce conta că acționau în ilegalitate absolută! Lor să le meargă bine vreo două decenii, timp în care pădurea a fost rasă și vândută. Graba lor a fost cu atât mai aprigă cu cât în subsolul pădurii defrișate zac minereuri de zinc, fier și cupru pe care se pare că au pus ochii deja șacalii din afară. Hmmm! Seamănă a Roșia Montana!

Maramureșenii n-au stat cu mâinile în sân. S-au tot dus prin cele judecări prin mai toate tribunalele din țară, obținând câștig de cauză de la treizeci și doi de judecători. Sentințele sunt toate irevocabile, dar cui îi pasă. Timiș și ai lui au dat-o înainte ca să fructifice timpul în spiritul sloganului românesc al ticălosului: acum sau niciodată.

Șaptespezece mii de hectare de pădure au fost defrișate sub privirea moroșenilor, care după cincisprezece ani de desconsiderare și sfruntare au ajuns acum în pragul răscoalei. Dacă nu li se face dreptate, în cel mai scurt timp vor pune mâna pe furci. În România postcomunistă ne întoarcem la epoca răscoalelor din Evul Mediu. Oreste Teodorescu, unul dintre cei mai inspirați jurnaliști de la Realitatea, care trece peste political correctness a făcut amara constatare că abuzurile din comunism erau palide pe lângă dezmațul de acum. Toți se feresc ca dracul de tămâie să amintească de Ceaușescu, dar evidența faptelor îl ridică pe dictator și îi coboară pe ucigașii lui, ca pe niște abjecți trădători de țară ce sunt.

DI. Matei Mihali, președintele asociației posesorilor de drept, prezent în emisiune și-a strigat durerea nedreptății într-o confesiune zguduitoare, numindu-i pe jefuitori „o haită de lupi flămânzi pe care nu-i mai satură nici dracu”. Toți cei vinovați devin foarte invizibili, abstracți când este vorba să dea seama de răul extins în țară. „De 26 de ani ne

hăituiesc, ne umilesc și ne batjocoresc”, a spus dl. Mihali, dând glas exasperării omului deposedat. În vacarmul ce încă domnește în România, Președintele Johannis nu se lasă auzit în măsura în care s-ar cuveni, având în vedere acumularea revoltei a cărei masă critică poate deveni explozivă. E adevărat că el a declarat de la început că fiecare trebuie să-și facă datoria la locul său. Întrebarea este că își face fiecare datoria? Nu, nicidecum și atunci de aceea l-am ales ca să pună umărul să-i învețe pe nemernici ce însemnează datoria. Prezența mai susținută a Președintelui ar aduce un plus de elan agenției DNA și ar mai temporiza disperarea populară. Nu cred că România are nevoie de răzmerițe.

Spre deosebire de Președintele Johannis, Traian Băsescu a fost foarte vocal, dar ce folos. În cazul lui promisiunile și vorbăria ascundeau scăderile de caracter. Iată-l la Borșa în 2004 la un meeting cu maramureșenii înșelați, cărora le promitea grabnică rezolvare. Dar nu s-a ținut de cuvânt și astăzi la începutul anului 2016 maramureșenii se simt trădați și vânduți, total neîncrezători în statul de drept cu care s-a tot împăunat dl. Băsescu. Doar avocatul moroșenilor, dl. Bogdan Ioan Tudor Todoran, care le-a purtat necazul pe la atâtea tribunale are o nobilă compasiune și profundă înțelegere pentru suferința lor, evocând emoționant zbaterea acestor patrioți pentru apărarea pădurii din străbuni. DI. Todoran are un larg orizont cultural. Știe istorie și înțelege ce primejdie s-a abătut asupra țării prin nesocotirea legilor, prin jaful pădurilor, care sunt o avuție națională și europeană, dar mai înainte de toate sunt avuția oamenilor onești din Borșa. Să nu se uite, a subliniat el, că moșnenii și maramureșenii fac parte din talpa țării, din stratul de profunzime al etniei noastre. Da, minunat a vorbit acest avocat și doar alianța lui dreaptă cu victimele ne-a făcut să mai sperăm că hoții codrilor vor fi, în cele din urmă stopați.

Panam(e)a (în) „Venus ANAF” ...

Cezar Adonis
Mihalache

Ăștia ar putea strica toată investigația jurnalistică de până acum! Căci, în loc să pună osul la treabă, ei vor să folosească de-a gata toată munca de investigație dar și bazele de date de la Centrul Român pentru Jurnalism de Investigație. Adică, un „copy/paste” cu tot cu drepturile de proprietate intelectuală ale presei.

A acelei presei pe care, până mai ieri, nu știau cum să o mai înghesuie între taxele și impozitele bugetare datorate prestării de condeieri cu Drepturi de autor, dar care e perfectă acum pentru a-și mai face și ei un rost de activitate.

E adevărat, pentru ANAF ar fi și un uriaș salt intelectual... Iar după ce inspectorii au alergat cu girofarurile după bonurile pentru bacșișuri, au numărat frunzele de mărar de pe baticurile babelor și au pus „sigiliile operaționale” pentru „veniturile nedeclarate” ale buticurilor,

șperțuri sub mărunțișul dintr-o cutie a milei, instituția ar trece acum la un nivel superior, operațiunile florale tip „Venus” și de supraveghere a mărfurilor dosite, celebra monitorizare la colț de tarabă „Cristal”, putând lăsa

informațiile din investigațiile de presă pentru a lua urma unor conturi din offshore, ridică, dincolo de recunoașterea valorii prestațiilor jurnaliștilor de investigație, multe semne de întrebare...

panoplia expedierii pe răbojul penal a sute de infractori panaromânizați!

De ce nu apelează ANAF direct la OLAF? De ce are nevoie de acoperirea prin preluarea investigațiilor făcute de „fițiucile” de

direct de la OLAF sau DI-ICOT, ci suntem în fața unei acțiuni (tot „operativă” și asta!), de acoperire a anumitor nume și numere de conturi, prin procedura de „analiză și interpretarea” internă ANAF a bazelor de date ale presei!

Desigur, este greu de crezut că ANAF are specialiști sub acoperirea de jurnaliști de investigație (fie ei și cuprinși în „Grupul de lucru interdepartamental”) și ar încerca doar să se acopere în cazul în care unul dintre inspectorii-„jurnaliști” implicați în investigațiile „de presă” Panama ar „defecta” ori ar fi deconspirat! Pentru că, dacă e așa, e grav! Nu de alta, dar la cât de ușor s-au dat de gol inspectorii sub acoperire din piețele de flori și piețele en-gros, ori „lucrătoarele” de noapte de prin cluburile bucureștene (că au fost și astfel de „sacrificate”!), chiar am avea o problemă cu protejarea datelor!

loc unei, în sfârșit!, acțiuni de elită: „Un Cristal în Pana(me)a de Venus”!

Este adevărat, e greu de spus de ce a ieșit la rampă șeful de la ANAF cu „dezvăluirea” aceluia „modus operandi” pe care instituția îl vizează în Dosarul Panama... Să vii, totuși, ca șef al celei mai puternice instituții-colectă a Statului, să subliniezi că vei folosi

Pare că tehnocrația își dă dară cu stângul în dreptul la nivel de comunicare... Evident, pare... Pe de o parte, ANAF își dezvăluie lipsa cronică de documentație, fiind nevoit să apeleze la bazele de date ale jurnaliștilor (!), iar Oficiul pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, pe de altă parte, își afișează

presă? Nu cumva se pregătesc șefii inspectorilor de o spălare pe mâini în cazul unui eșec de proporții în recuperarea banilor din conturile „offshore”? Sau este o încercare de a acoperi anumite „investigații”? Și nu îi interesează, de fapt, numele propriilor lucrători cuprinși în filele Dosarului Panama, că peăștia îi află

„Taxi” și compania de propagandă: cine vorbește cu ipocrizie de smerenie!

Ionuț
Țene

Trupa „Taxi” s-a găsit în Postul Mare să lanseze un videoclip „Despre smerenie”, în care este atacată cu ipocrizie construirea Catedralei Mântuirii Neamului. E interesant și ciudat cum artiști și scriitori care și-au dedicat toată viața și cariera umflării propriului ego să dea lecții de smerenie BOR-ului.

Locuiesc în vile de lux, au jipane și călătoresc în vacanțe costisitoare, dar le vorbesc românilor despre smerenie. Cei care apar în videoclip, membrii Trupeii „Taxi” și personajele anexe sunt cunoscuți ai televiziunilor generaliste și mondene, unii dintre ei au salarii confidențiale la companii media acuzate de evaziune fiscală, dar vorbesc despre smerenie. 33 de magnifici, alesi pe sprânceană cât numărul anilor lui Hristos, și-au făcut nunțile sau și-au botezat copiii în biserici de piatră și marmură, dar ne vorbesc despre lemn cu ipocrizie.

Dan Teodorescu s-a căsătorit pe dealul Patriarhiei având naș pe președintele Traian Băsescu, dar le oferă cu ipocrizie românilor lecții despre biserici de lemn, în care poate niciunul dintre ei

nu au călcat.

Vedetelor de carton le place să meargă la Paris, Roma, Barcelona, Milano sau Koln să viziteze celebrele catedrale, nu bisericuțele de lemn din Sălaj, dar ei a o problemă ipocrită cu construcția Catedralei Mântuirii Neamului. Când ajung la Barcelona cei de la „Taxi” și compania

Eliade, iar Țările Române au fost „poarta de apărare a creștinătății” au dreptul acum și libertatea să-și construiască biserica lor mare și frumoasă așa cum doresc ca simbol al identității.

Sunt sigur că proiectul videoclipului celor de la „Taxi” a fost finanțat de o fundație internațională ca să

Leșe, par genul de oameni care „nu coboară din pat”, parafrazând un om de afaceri clujean, fără să se fi arvunit cu o sumă frumoasă de bani. Să nu credeți că i-a apucat dragostea de lemn, să intre într-un proiect de dinainte de Paști ca să lovească în BOR așa pe gratis?

„De unde știu, mai

admirație când vizitează Catedrala Sfântul Petru și complexul de la Vatican, care are mai mult de 11 hectare. Italienii au dreptul să aibă catedrală, dar românii nu. Pentru Taxi și ceilalți 33 de propagandiști, dintre care 12 sunt atei declarați, e cool să critici construcția unei biserici ortodoxe din banii enoriașilor, pentru că sunt sigur că niciunul dintre propagandiștii din videoclip nu au dat un leu pentru construcția Catedralei Mântuirii Neamului, dar nu suflă o vorbuliță despre ridicarea unei mega – moschei în centrul Bucureștiului. Ciudat nu, dacă critici catedrala ortodoxă ești progresist și trendy, dar dacă ești împotriva mega-moscheii devi dintr-o dată extremist, rasist și împotriva înțelegerii dintre popoare.

Morala videoclipului de la „Taxi” e clară: liber la înjurat biserica ortodoxă și mucleș pentru construcția unei mega-moschee în centrul Capitalei. Pe când și un videoclip „smerit” despre ctitoria lui Erdogan la București? Vă e frică?

civică aleargă să viziteze Sagrada Familia, când sosesc la Paris să intre în Notre Dame, la Viena să-și facă cumpărături „smerite” se pozează la domul Sfântul Ștefan. Românii care nu au fost lăsați de ingratitudea istoriei să-și construiască o catedrală, pentru că pe aici au trecut „toate popoarele migratoare” vorba lui Mircea

apară public în Postul Paștelui, să-i mai dea o palmă lui Iisus înainte de Înviere. Vă spun că Dan Teodorescu, Andreea Esca, Victor Rebengiuc (îmbătrânește urât promovând RMGC), Mircea Cărtărescu (crede că ia Nobelul dacă înjură BOR), Teo Trandafir, Monica Anghel, Ștefan Bănică sau Grigore

nou atei, unde este Dumnezeu, în catedrale sau biserici de lemn? Ei nu cercetează bisericile, dar oferă sfaturi „smerite” cu obrăznicie. Videoclipul de la „Taxi” nu e un act de cultură, ci de propagandă atee. Cei de la „Taxi” și compania nu vor catedrală la București, dar merg în vizită la Roma și se prosternă de